

[Aase Olesen]

er rigtigt i vurderingen af behandlingsmetoder og i vurderingen af, hvor vanedannende eller ikke-vanedannende de enkelte stoffer er. Men når det drejer sig om børn og helt unge, er der efter min mening ingen tvivl om, hvori faren består, nemlig at man vænner sig til at bruge et eller andet stof, når man skal more sig, når man er ked af det, når man er nervøs, eller når man blot er lidt utilpas.

Til de mange sociale, økonomiske, medicinske og kulturelle årsager, der ofte er påpeget i forbindelse med stofmisbrug, vil jeg føje den årsag, at vi lever i et samfund – det drejer sig altså om den nuværende befolkning – med en tro på, at der findes et middel mod ethvert ubehag, enhver smerte og enhver psykisk ubalance. Hvis vi selv ville tage denne opfattelse op til revision, ville vi i højere grad være i stand til at forklare vore unge, at de ikke skal bedøve og sløve sig selv med risiko for at ende i narkoens helvede.

Det radikale venstre ser hen til, at vi i folketinget kan få en egentlig redegørelsesdebat om stofmisbrug; de nuværende forhold kan ikke fortsætte.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Hvis man meget kort skal gøre op, hvad det er for nogle argumenter, centrum-demokraterne lægger frem, for en obligatorisk metadonvedligeholdelse på mindst 1 år, så er det 1) helbredelsesprocenten i det hidtidige behandlingssystem er ikke kommet op over 10 pct., 2) korte metadonnedtrapninger skader mere, end de gavner, 3) unavngivne udenlandske og danske undersøgelser af metadonvedligeholdelse viser gode resultater, og 4) en svensk læge, Bejerot, har udtalt, at man kan leve et helt liv med metadon, medens hash skader hjernen.

Jeg finder det ganske enkelt rystende, at CD på baggrund af en så løsagtig argumentation kan fremkomme med et så vidtgående forslag, der strækker sig fra metadonvedligeholdelse i den ene ende til telefonaflytning i den anden ende. Når jeg siger, at der er tale om løsagtige argumenter, skyldes det til dels, at ikke én eneste af de udtalelser, der er i forslaget om udenlandske undersøgelser, overhovedet er dokumenteret. Der står ikke noget om, hvad det er for nogle udtalelser, man henviser til.

Hvis man ser på, hvad der er foretaget af forskning, og vi kan i denne forbindelse godt fremdrage de referater, der er i den blå betænkning, så ser man, at de viser, at det ikke er holdbart at slå ind på vedvarende metadonbehandling eller længerevarende vedligeholdelse med metadon. Der er ikke, som centrum-demokraterne antyder i deres forslag, lavet egentlige undersøgelser af metadon i Danmark. Til gengæld er der fremkommet nogle oplysninger, der er interessante, i den lille publikation, der har været fremhævet flere gange, »Unge narkomaner 7 år efter«.

Der er fremkommet den interessante oplysning, som i hvert tilfælde er i modstrid med det, centrum-demokraterne postulerer, idet de siger, at det nuværende behandlingssystem ikke har kunnet komme op over de 10 pct., at i hvert fald mere end 1/3 af de narkomaner, der er med i undersøgelsen, er kommet ud af misbruget. Der er ikke nogen entydig konklusion på, hvordan de er kommet ud af det, men det fremgår af en række af interviewerne, at de har været gennem behandlingssystemet.

En anden interessant oplysning er, at 26 af de 59 narkomaner, der kategoriseres som mennesker, der stadig har et stærkt stofmisbrug og har det meget dårligt, er på metadonvedligeholdelse, og det synes jeg nok kan give stof til eftertanke.

Jeg synes, det er illusionsmageri og direkte skadeligt, når CD postulerer, at det vil være muligt at »helbrede« narkomaner gennem metadonvedligeholdelse. Det fremgår da også af forslaget, at centrum-demokraterne slet ikke har erkendt, at narkomani ikke først og fremmest er et lægeligt eller medicinsk spørgsmål, men at det er et meget alvorligt symptom på en meget kompliceret social situation. Denne manglende forståelse fremgår bl. a. af, at centrum-demokraterne mener, det kun er nødvendigt at have 10 klinikker. Man må tage i betragtning, at det er misbrugere, der også har sociale og psykiske problemer eller kriminalitetsproblemer. Det generelle billede er jo, at narkomanerne har sociale problemer, kriminalitetsproblemer, psykologiske problemer, problemer med prostitution. Det er ikke en undtagelse, det er den helt generelle regel. Det kan enhver, der har sat sine ben i behandlingsinstitutionerne eller i stofmiljøet i København, overbevise sig om. Hvis man ikke har gjort det, så synes jeg ik-